

ПОСЛЕДНА СРЪЩА.

Тя стана къмъ края на месецъ юлий. Хубавитѣ дни на месецъ май бѣха изминали. Пчелитѣ се радваха на добро здраве и имаха усиленa работа.

Повече отъ месецъ азъ неможахъ да споходя пчелицитѣ, защото бѣхъ на почивка въ Балкана. А презъ това време каква работа бѣха свършили пчелицитѣ! Пититѣ прѣщѣха отъ медъ. Магазинитѣ (надставкитѣ) съ малкитѣ пити бѣха натѣпкани съ медъ. Татко не бързаше съ изваждане на магазинитѣ, защото, както ми обясняваше, било по-хубаво медътъ да престоивалъ по-дълго време въ кошера, презъ което време пчелитѣ запечатвали всички килийки. Такъвъ медъ узрѣвалъ по-добре, никога не прокисвалъ и билъ много по-сладъкъ, по-захаренъ.

Азъ бѣхъ пакъ въ градинката. Мжно ми бѣ, че оттолкова време не бѣхъ виждалъ моята приятелка — пчелицата. Кжде да я намѣра? Дане би въ днитѣ на моето отсъствие да е загинала? Изтрѣпнахъ предъ тази мисль, че, може би, моята пчелица е умрѣла, или пъкъ е станала жертва на нѣкоя лакома птица.

Тръгнахъ къмъ полянката съ тревата. Сега бѣха нацвѣтели хубави бѣли маргаритки. На едно цвѣтче бѣ кацнала пчела. Вгледахъ се добре. Изненадата ми бѣше голѣма, азъ познахъ моята пчелица! . . . но колко се бѣ промѣнила горката! Видѣ ми се ослабнала, тѣлото и изтъняло и почерняло. Крачката едва я държеха.

И при все това, тя пакъ бѣ излѣзла на работа. — Добрата ми пчелица, усиления трудъ и лудото събиране на медъ я бѣха преждевременно застарили.

Когато доближихъ до маргариткитѣ тя ме позна.

— „Ахъ, ето те пакъ при мене, стари познай-нико. Мислѣхъ, че нѣма да доживѣя да се видимъ пакъ. Но, слава Богу! Ехъ, да знаешъ колко много работа имахме и какви нови нѣща станаха презъ тѣзи нѣколко дни!

Ако си спомняшъ отъ предишния ми разказъ, нашата царица бѣше млада и усилено снасяше яйчи-